

Geloven heeft een buitenkant maar ook een binnenkant. Die horen bij elkaar.

En dat is niet alleen iets van geloven.

Dat geldt bijvoorbeeld ook in de politiek.

Als je als politicus naar buiten toe iets verkondigt dan staat dat, als het goed is, niet los van de binnenkant. Concreet betekent dat: als je iets beweert, dan moeten mensen er ook vanuit kunnen gaan dat je de waarheid spreekt. En als je bijvoorbeeld excuses maakt over een verkeerd optreden dan is het goed als je dat ook echt meent. En dat je dat niet alleen doet om je eigen positie veilig te stellen.

Dat heeft met integriteit te maken.

Ook geloven heeft een buiten- en binnenkant. Wat je belijdt in je geloof, staat niet los van hoe je leeft. Johannes maakt ons daar gevoelig voor in zijn brief. We hoorden zijn woorden in de tweede lezing. Als je gelooft dat Jezus de verlosser is, dan ben je een kind van God, zegt Johannes. Maar dat uit zich in je liefde voor de mens naast je. Want die mens zie je en God niet.

Maar ook het evangelie gaat over de binnen- en buitenkant van ons geloof.

De leerlingen van Jezus hebben veel van Hem geleerd tijdens de drie jaar dat ze met Hem opgetrokken zijn. Ze hebben geleerd van datgene wat Jezus verkondigt heeft. Maar door hun samenleven met Hem hebben ze ook een innerlijke band opgebouwd met Jezus. Dat alles leek op niets te zijn uitgelopen door de kruisiging en dood van Jezus.

Daarom zitten ze moedeloos en bang achter gesloten deuren bij elkaar. Dat zegt het evangelie van vandaag ons. En dan staat ineens Jezus, verrezen uit de dood, in hun midden en zegt: 'Vrede zij u'.

Het vervult hen van vreugde, zegt het evangelie ons. Jezus met wie ze zo'n innige band hebben opgebouwd is niet dood maar leeft. Maar als Opgestane Heer toont Hij zich aan hen met zijn wonden nog zichtbaar om daarmee te zeggen: wees maar niet bang, Ik heb de dood overwonnen.

Jezus blaast zijn leerlingen de Geest toe en zendt hen om zijn boodschap te verkondigen vanuit de eigen ontmoeting die zij met Hem hebben gehad.

En de eerste aan wie ze hun ontmoeting met Jezus vertellen is Thomas die er niet bij was. Maar hij gelooft hen niet. Dat lijkt in eerste instantie een gebrek. Waarom zou je niet aannemen wat je vrienden je vertellen? Maar Thomas wil een eigen ervaring met de Opgestane Heer en niet alleen van buitenaf horen dat Jezus leeft.

En die eigen ervaring krijgt Thomas, acht dagen later. Een ontmoeting die hem diep raakt en hem laat uitroepen: 'Mijn Heer en mijn God'. Zo komen de verkondiging van buiten en de overtuiging van binnen bij Thomas samen.

En dat is een mooi beeld voor elke gelovige. Want ook wij krijgen het geloof van buitenaf aangereikt: van onze ouders, vanuit de Kerk en, als scholen daar aandacht voor hebben, ook via school.

Maar het blijft iets van 'buiten' als daar geen innerlijke overtuiging uit voortvloeit. We zien dat ook gebeuren. Mensen betreuren vaak dat hun kinderen niet meer naar de kerk gaan en zelfs niet meer geloven. Maar dat is ook niet vanzelfsprekend. Een uiterlijke verkondiging van geloof leidt niet automatisch tot een innerlijke overtuiging.

Daarom is het geloof doorgeven niet alleen iets van geloofsverkondiging of het ontvangen van sacramenten. Het is meer nog: de ander helpen een eigen ervaring op te doen, een eigen ontmoeting te hebben met God, met Jezus.

En als dat geloof 'beklijft' bij iemand, dan mag je ook verwachten dat die persoon daar iets van laat zien in zijn of haar leven. Dat zegt Johannes ons. Maar het klinkt ook door in die eerste lezing uit Handelingen. 'Zij die het geloof hadden aangenomen waren één van hart en één van ziel en zij bezaten alles gemeenschappelijk', staat er in Handelingen. 'Er was geen enkele noodlijdende onder hen.'

Dat is een duidelijke uiting van geloof. Geloof dat niet alleen van buiten tot je gekomen is maar tot een innerlijke overtuiging is geworden.

En in die uiting van geloof zien we de navolging van Jezus terug. In de zorg voor hen die noodlijdend zijn met name. In Jezus bekommert God zich om ons. En als gelovigen mogen wij ons, in navolging van Jezus, bekommeren om elkaar.

Daarom heet deze zondag ook de zondag van de goddelijke barmhartigheid. Jezus is als het ware de verpersoonlijking van de barmhartigheid van God voor ons.

Als Hij, Jezus, vandaag zijn leerlingen zendt, dan is dat niet alleen om het geloof te verkondigen met woorden maar zeker ook met daden van barmhartigheid. Niet voor niets is het christendom in de eerste eeuwen zo snel gegroeid. Dat had te maken met de liefde en zorg die er van christenen uitging naar de medemens in nood.

Binnen en buiten. Ze horen bij elkaar. Als er in je geloof alleen een buitenkant is, dan beklijft het geloof niet of het wordt iets wettisch: het opvolgen van geboden en voorschriften. In extreme gevallen kan het van gelovige mensen fanatiekelingen maken.

Maar als het alleen iets van binnen is dan krijg je geen voeding en ook geen correctie. En dat is soms nodig. Want een mens is niet volmaakt. We hebben elkaar nodig om ons geloof goed te blijven beleven, om niet te extreem te worden en niet te laks.

Het feest van Pasen nodigt ons uit opnieuw werk van te maken van ons geloof en daarbij de buiten- en binnenkant bij elkaar te houden. Amen.